

Đề bài:

Có một lần, em
phạm lỗi khiến
mẹ rất buồn.
Hãy tả lại hình
ảnh của mẹ
lúc ấy.

Bài làm

Tôi chưa hẳn là đứa con ngoan của mẹ. Bởi cái tính ngang ngạnh của mình mà nhiều lúc tôi đã khiến mẹ không vừa lòng. Có một lần tôi nhớ mãi. Không hiểu sao đã hơn một năm trôi qua, nhưng mỗi khi nghĩ lại, tôi vẫn hình dung thật rõ hình ảnh của mẹ lúc ấy.

Đó là một ngày cuối năm học lớp bốn của tôi. Do sự rủ rê của bạn bè mà tôi thường dối mẹ, trốn học bỏ đi chơi. Nhiều lần như thế lặp đi lặp lại. Kết quả học tập của tôi sút đi trông thấy. Hình như cô giáo đã trao đổi với mẹ. Trưa hôm ấy, khi tôi đi học về đã thấy mẹ đợi sẵn ở nhà từ bao giờ. Mọi hôm, mẹ thường đi làm về muộn hơn tôi. Biết có chuyện, tôi định lĩnh ngay ra sau nhà. Nhưng mẹ đã gọi lại. Mẹ hỏi chuyện học của tôi ở lớp. Lẽ dĩ nhiên là tôi đã trả lời tron tru. Khi mẹ yêu cầu tôi đưa bài vở của mình cho mẹ xem, tôi gắt lên: “Mẹ không có quyền xem sách vở của con!”. Đang cầm chiếc cặp của tôi trên tay, mẹ sững lại. Trong đôi mắt mẹ thoáng qua một chút ngạc nhiên. Một chú bối rối. Một chút đau đớn và bức bối. Cái cặp rơi xuống, sỏ tung ra. Những bài kiểm tra 3 điểm, 4 điểm, những trang vở ghi nguệch ngoạc... như phơi ra. Tôi thuôn mặt, không còn chối cãi vào đâu nữa. Mẹ im lặng đi vào buồng trong khiến tôi đứng như trời trồng giữa nhà.

Buổi trưa hôm ấy trôi qua khiến tôi thật nặng nề. Bố và chị về thăm ông bà nội, chỉ còn tôi và mẹ trong căn nhà rộng thênh. Mẹ lặng lẽ soạn sửa cho bữa cơm trưa. Chỉ một mình, không cần tôi trợ giúp như mọi hôm. Len lén đứng ở cửa bếp nhìn vào, tôi thấy rõ nỗi buồn trên gương mặt mẹ. Đôi tay mẹ cứ làm nhưng ánh mắt của mẹ dường như vô cảm. Có lúc đang nhặt rau, mẹ ngồi thẩn ra. Có lúc lại bỏ nhảm những cọng rau vào rổ rau đã nhặt sạch. Thái độ của mẹ làm tôi thấy sợ quá. Thường ngày mẹ rất vui tính, lại hay nói hài hước khiến cho cả nhà cùng cười. Thế mà hôm nay... chưa bao giờ tôi có dịp nhìn kĩ mẹ đến vậy. Nước da đã xám lại. Gương mặt nghiêm nghị đã đầy những nếp nhăn và vết chân chim. Mấy sợi gân xanh nổi lên trên vàng trán rộng. Khuôn miệng không còn tươi thắm như trước. Tuổi già đã đến với mẹ rồi ư? Tôi chột muốn òa khóc. Suốt bữa cơm, mẹ im lặng. Thỉnh thoảng mẹ vẫn gấp thức ăn bỏ vào bát cho tôi. Nhưng tôi làm sao có thể ăn nổi. Tôi chỉ muốn nói lên một lời: “Con xin lỗi...”. Nhưng cái tính ngang ngạnh hay nỗi sợ hãi đã làm cho lưỡi tôi cứng đờ, không thốt ra được.

Chỉ ăn hết lưng cơm rồi mẹ đặt bát xuống. Hình như mẹ đang nén tiếng thở dài. Chưa kịp nghỉ ngơi, mẹ đã lại vội vã đi làm ca chiều, để tôi một mình ở nhà với một tâm trạng lo buồn. Lũ bạn í ới gọi ngoài ngõ nhưng tôi làm sao có thể đi chơi cùng chúng được. Những điểm 3, điểm 4 trong trang giấy kiểm tra bị sỏ tung rơi xuống nền nhà hồi trưa. Ánh mắt thẩn thờ của mẹ. Chưa bao giờ tôi thấy mình tệ như vậy. Và tôi biết mẹ buồn vì sự sa sút trong học tập của tôi thì ít, còn mẹ đau đớn vì thái độ hỗn láo, ngang ngạnh của tôi thì nhiều. Vắng tiếng cười vui và những câu nói đùa của mẹ, tự nhiên tôi thấy mình đơn độc. Nước mắt cứ thế trào ra.

Tôi hôm ấy, mẹ đi nằm sớm, mặt quay vào vách tường, lặng lẽ. Ngập ngừng mãi nơi cửa buồng, tôi mới dám len lén bước vào, ghé xuống nằm bên cạnh mẹ, không nhúc nhích. Nhắm mắt vờ ngủ, nhưng tôi vẫn cảm nhận được tiếng thở dài khe khẽ của mẹ. Hình như mẹ trở mình. Tôi biết mẹ đang rất buồn. “Con xin lỗi mẹ, mẹ ơi!”. Tôi thầm kêu lên trong lòng như vậy. Nước mắt đầm đìa chảy tràn trên má, rơi xuống gối. Tôi thèm được mẹ vuốt ve mái tóc. Tôi thèm được mẹ ôm vào lòng... Bỗng tôi cảm thấy hơi thở ấm áp của mẹ rất gần. Rồi bàn tay thô ráp của mẹ áp vào má tôi, lau những giọt nước mắt cho tôi. Mẹ ôm tôi vào lòng thì thầm: “Ôi con gái yêu của mẹ! con ngủ mê rồi đây này!”. Chao ôi! Buồn lòng đến vậy nhưng mẹ vẫn thương tôi vô cùng. Mẹ không hề giận tôi nữa ư? Mẹ đã tha thứ cho tôi rồi ư! Tôi nằm im không nhúc nhích, cứ sợ rằng đó chỉ là giấc mơ...

Thời gian cứ trôi qua. Tôi dần lớn khôn. Nhưng tôi biết rằng hình ảnh mẹ trong cái lần tôi phạm lỗi ấy sẽ đi theo tôi suốt đời, sẽ nhắc nhở tôi sống tốt hơn, sống đẹp hơn. Nhất định như vậy, mẹ ạ!

(Đặng Thị Thúy – Trường THCS Đặng Thai Mai – TP. Vinh)